בסוד שיח

משבר המנהיגות

ב"א בניסן הבא עלינו לטובה, חל יום הילולתו של הרבי מלובביץ' זי"ע וחסידי רבי בכל אתר ואתר מכינים לקראת "יהום הבורא" הזה שהוה ארוכה של מבצעים, שוודאי יגרשו לו נחת־רוח, בהיותם מעוב־נים בהוראות שבתן והנחיל בחיי היחוד. כל מה שיי־עשה על־ידי חסידי הב"ד המפורסם, לא יהוה בו כדי לסלא את החלל הקצום שהשאיר בעולם היהדות עם הסתלקותה ההילכודתה של מנהיגות בעלת שיעור־קומה כלל־ישראלית.

ישנם מוסקים עסוקים, אישי תורה מפלגים, אבשי מוסר מרקשים לכבות אבל־אין מנהיג משיעור קומתו של הרבי מלובביץ' זי"ע, לא בביהמ"ד הרבי־לאומי, לא בביהמ"ד על פלגי השונים ולא בביהמ"ד הזילוני על כל מרביבי.

מדובר הוה בפרהסיא־ישראל אמיתי. שהוי מנהיג הארצו שהוי מנהיג כאחד: מנהיג שעיניו היו נשואות לכלל־ישראל, שלא ויתר על אף יהודי תוהה מרחי־תו והוזעיק אשר הוהה שוחשש ברמה את קולו בכל מוניה שפתוה על סדר קמה של הקהילה היהו־דית בעולם, וכל זה ללא שום פניות אישיות, לא של כבוד, לא של כסף ולא להנעלמה של הנהגת הב"ד שהוא עמד בראשה.

פינתו במנהיגות כפי שהיה פינתו בשורה אחד־מה של תומכים.

יכול היית שלא להסכים עם תפיסת עולמו אבל האזנה לדבריו, לקולו הנבלול, שלא עשה חשבון לאיש. כאחד היחים הגישה משלוחו של חסידי הב"ד, מזקני החסידים, למעמנו של אחד האדמו"רים הוחשד ביחס, כדי לשכנע אותו להמנך בקריאתו של הרבי מלובביץ' לפעיל לקבלת חוק נואים. האדמו"ר, שכך קום מחשכו בשרכו האריך, לא השתכנע מטיעוניה של המשלוחת ובמקוך הישיחה אמר להם: תגידו לרבי שכ־ראי שיכתוב את הנושא מחדשים שהצגתי בפניכם. קם אחד הוקבים – האמר לאדמו"ר: "אצלנו אין כזה רבי שאנחנו אומרים לאדמו"ר, הוא זה שאומר לנו נכמר־בן באדרש.

ליחם הילולתו השבועים של הרבי מלובביץ' זי"ע, שלוש לו חסידיו כאן, אלמנם וכו ברכות של שרים וחברי כנסת מכל קצות הקשת הפוליטית. גם שלי־מית אלוני וגם מנחם בגין ז"ל. שוודי לא היה אישי שלא הביר בכך, שאין הוא רוצה אלא בשחרת שיי־ראל.

משבר המנהיגות הוא אבי אבות הסרחות לגמריות בחיי הציבור החיוי הבורה ארוכה של מנהיגי הציבור החיוי קוראים להתבטחות לאומרת תהלים. אך ספק שאומרת תהלים בבבי ובצעקה אינה חוזרת ריקם, אבל לא נשמע הקול המסמחי והאמיץ, שיתן את הפירוש האקטואלי לאחוים מפר־קים בפרשת "כי תצא": "כי תצא מחנה על אויבך וני שמרת מכל דבר רע". "כי ה' אלקיך מתהלך בקרב מחנך להציל ולתת אויבך לפניך והיה מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך". אני מחקשה לקבל פרשנויות המסמיחות את סיבת הירידה הבטחונית למצראות חוזקות שלא ידענה עד כה. וקם כל אחד, כשאומר לי יהודי צרין, אוהב ישראל וירושלים בכל נים ונים, "כראי שבעזרת מתי ותתך לה האינתיפאדה הזאת ותמצא שתתאריך זה לשר לוב הזוילות ולחוכות ביחידות צהל", הרי שביהודי יחי אני לא בז לו. לא ולא. "והיה מחניך קדוש".

היעדר מנהיגות – הוו מהעוגנים הקשים ביותר שהנחות עלינו הקב"ה. "א בניסן המחקרב מזכיר לנו את חלישת המנהיגות, זו החנקה בציפי מאוכזת הארם ומבאין יפקב.

אשכבתא דרזינה

בלוויה בינש מכי אל הבן, רבה של עזריאל' ראש ישיבת הרמב"ם בעזריאל, הרב האם הבחן שליט"א, האמר לה: האדט כבי לא מעם לוויה גדולות של נשים, עם אלפי משתתפים, אבל ברוב הפקדים זה בי מת הבעל, שהוא אדמו"ר או אישיות תורנית מכוחת, לוויה כזאת של אמך ע"ה, הבל בחמת עצמה, הרי זה בעצם כמו לוויה של אדמו"ר.

האמנם כן, לוויה הבאים כשאחד המישה אלפי תלמידות שלה, אחת הדרישה והיובה איך מקימים בית בישראל, איך צריך להיראות הבית היהודי.

לוויה כמו של אדמו"ר המחלקות כמו של אד־מו"ר. כאחד מקמנו.

ביחם האחרון לחייה בינש אחד הבנים את הרופא שפיפל בה ושאל: מדוע אין אתם מודיעים לה מזי פיום. "אבחנו לא חשבים שכאב לה" – והיה התשר בה. וכבל האת בינש הרופא את הפישה בדק מה שבדק חזר אליהם משפיע ומשתיק: "אתם לא יכולים לחצר לעצמכם איזה כאבים יש לה. אבחנו לא מביעים ארך מפיים שלא להוריש לה מרפיום כדי שלא תאבד את שלילת רפצה. אבל, אם תהליטו – אז בדיך."

לאחר הדיעצות האליטה המשפחה לבקש את הר־ריקה פיש בה כדי להקל על היסורים.

לפני מעשה נפרדה האם מבנלם לשלום, חיבקה את לחייה שבנתן במשם ומי שלא יכול היה להגיע – שמע את מילותיה האחרונות באוזנעות המלפן. ואז בינש אליה בבן, ראש הישיבה, ביטא באוזניה מבחר בי רבי דרים ויסל הקודים על מאחר ומ"ל כי השינה היא אחד מששים ממיתה ולוחש בהתרגשות רבה "אחת ידי הלכה לישון לזמן קצת יחור אדך – את רצה לומר יהודי לקרוא קריאת שמע?" והבריאה שמחה "לה בעיי, יחד עם הבת הביעל פתחה באמירת היהודי הר בן, הרב האם המשיך עמה את "שמע ישראל" "בדוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" האת מסיקי שידי הב־עלות שבתחלים כשהגיעו ל"אבא בבל" סימנה בידה שיעצרו וביקשה שישיבו. להציעל, הבת, היה הלילי־הב והבן בקשה שיגנגן, וכבה כשלוש שעות מחביב לפי סחה שרו משירי "סעודה שלישית", "דבריה רפוא ולית דעפיך". משכלו כחודיה הביעה את אמבחנותיה לשלום הדיחה עשה את מלאכתו. וכך נדחה בקריאה עליו־נה עד לרגע שבו תבר הביעיץ לשלוחה.

כשחזרו הביעל, ידעיה ה"ו, והבנים הביחה מבאו את שעון העקיה עמד השעה היא שעת המחלקות בדיוק.

דיעה הבן ע"ה עברה בשרשות "אמונה" כשחנכת לחיי משפחה יהודית וברוך יהודית. בשנותיה האר־שונלאומיות שלושת הנר', הקבירה לה את השרביט של הנהגתו היהודי הזה וביקשה שתמשיך את המה־לך הזה בדיוק האמונות שבנו את בית־ישראל.

שאלתי את אחת הבנות איך היה ידע"ה, האבא הבעל והנהיר הזה בכל אותן שעות הסדידה מדע־עיה, מהאמה

הבת: "הוא עמד לידה ותמה את גולחתה של מי שהיתה בת זוגו ושבואה הביחה כל חייה לצדו".

"מבתב לכל היהודים בכל מקום"

לקם מסקדת מנסחי התשובות על מעלה אבודת תהלים, בצד פישרים הקשורים בכחום של פרק תה לים – אמף הצ רישמן בהצעות מהרה אחד. שם הקטסוף "אבודת תהלים" וכאן אנו מביאים מקם מהלקם ומכחבו משנת תשס"ב בשנת תש"ב ידום ה.

"ירך צריך תש"ב

לכל היהודים בכל מקום בו הם נמצאים

ר' עליהם יחיה

כל יהודי המאמין מה, מחרה הקדושה ובמיה שהשי"ת ובמיה לנו על ידי נביאיו הקדושים, יכול ובשיו לראות ברוך שהמצב הנוכא של אחינו היהודים... הם תבלי משיח.

ולפי דברי חז"ל, שהעם היהודי לא יגאל עד שיעשה תשובה, הרי ברוך שהרבים הבינים של הבחרה וישרי הבשם הגוף לא יחסוק עד שלבותיהם של היהודים, נברים ונשים, יחעוב לעשות תשובה לחזור להי ב"ה ולתורתו, על ידי שישובו ויקבלו על עצמם את אחריות המצוות מרבצי.

יהודים וברוך שלנו – לדיבים המאמים המדיבים – מבלאים את חובתם המאוחדת והבאישית בשורות הקר רב, בים, ביבשה ובאוויר, השי"ת יחזקם וישמרם, הם וכל האנדים שלחמים עבור בוך וישר, והבא יחזירם אל בימם בי־אים השקים, כולנו הם ואמינו – ומקים ביחד לחזקים הגדולים של אבינו שבשמים אשר תמיד נמצר מנים אליו בתפילה מפסק הלב.

רבי עקיבא אומר ושמחת רבה פ"ה "בא היהודים נמשלו לבישר שאינה יודעת לפקר אלא אם יש לה בר פירות והיהודים אינם יכולים להתקיים אלא אם כן הם מנחירים בבנחירתם הקשים, הקב"ה אוהב את יקר יש ראל ומכבר אותם מאוד, כך היה מחן הגאולה במצרים, כך היה במחן תורה,-וכך גם יהיה בתפילה השלימה אשר הבינ שקיב אם יהבה ה.

הקב"ה אוהב את ארצנו ארץ ישראל ויודעים שתמיד מכר שבמצאה על ידי אבילות סרישות וגבילות, על ידי חילול שבת ועבירות נוחלות אפחות, ושיהיה מחמ ובחשים.

בגלל כל זה הבחרי אשר יבחרו בין יקרי ירושלים עיר הקודש תובב"א קבחה של תלמידי־חכמים, שהם יהוי השלוחי ציבור הקדושים של כלל ישראל בכל מרחבי הבל על פי יסוד חבות תהלים שלמות שיבוב רו בכל יום את כל התהלים יחפללה.

לאחד אחינו התהלים יחפללה.

א. עבור כלל ישראל בארץ ישראל ובכל חלקי תפלם הפזרים, שהקב"ה יפזר את ליבם לעשות תשובה.

ב. עבור הצלחתו של הנעיר היהודי שלנו ובכור כל אלו אשר לחמים עבור בוך בכל שחות הקר.

ג. שהשי"ת יקל הבלי הבשיח.

ד. עבור שלום לכל היהודים בכל מקום המבאם שיקבו לקבל את פני משיח בדיקנו במהרה אם יהבה ה.

ה. עבור שלום לכל היהודים בכל מקום המבאם שיקבו לעבוד את הקדושה ללא הבדל בין מפלגות ומסורת, והבעיה התיבלה ב"ה אצל תלמידי חבמים ויחד ה' בארצנו הקדושה ובראשם הגאונים והבנים הגדולים של שלושת בתי הדין בעירנו הקדושה ירושלים תובב"א והבל הד־גול, הרב הבולל והשגיח"ל והרב הבולל עזיאל, ה' עליהם יחי.

בבר אני מחה בבקשה לבבוק, שלחה באחבת ישראל, לכל הקהילות היהודיות בכל מקום המבאם, שיד שמו להודיח חבדים בחבחות ותהלים המיוחדות או ליסד חבדות תהלים בב"א בחקום שהיום עדיין אינם קיימות שיד תתפו בעבודת הקודש בבקשה מהשי"ת בתפילה התחבונים בבוגע לצ"ל, יחד עם שלחני הבבד של כלל ישראל. אבוי המקבה, הבדים באחבון המלחי של חבדת תהלים באחבנו הקדושה ירושלים תובב"א.

אני מבקש מהשי"ת שיעודד בחבר ובחזקים את לבבי ולבבות כלל ישראל, שבחחר אליו ית' בתשובה שלימה, ושיקל עליהם ויעל כל היהודים את הבלי המשיח הבחכחים שבחבה לקבל את משיח בדקנו במהם. בברכת התורה, עם אהבת ישראל, לאחור לחשחים, לאחור לגאולה, המברכם בכשחות ובחזיקות."

יוסף יצחק שאראפיר חרייץ)

צעקת הילדים

שמעו מעשה שהיה אבל בבעש"ט.

פעם ראה קבוע גדול על בני ישראל והחבה ליבלן והדיבין עם חלמידיו הקדושים והרבו בחעניות ולא יכלו לפעול, והחפילו על הרב המקשר לבחר חעניות. בשעה החעניות, בחחאחר אבחים הנשים לחשר חחלים, ראה הבעש"ט שעריים הבדיה בחקשה שחרות. לאחר מכן מחה הבעש"ט אל ר' נחחן מהורנדקה ואחר כשר ראה הבעש"ט שעריים הבדיה בחקשה שחרות. לאחר מכן מחה הבעש"ט אל ר' נחחן מהורנדקה ואחר כשר מחה גדולה ובאים בחחבות שהבאירה בחבשלה, וכל החלמידים שחחו שחחה גדולה.

בשבת ב"ק הבע"ם בשחחה עם חלמידיו הקדושים, סיפר להם, שבאשה אחת בישלה את הבירה, כי בעת אחירת חלים בבית הבנסת וכלם נעו בבברי, נחבברו שחבות הבקברו, והיה (בבעש"ט) בבעי גדול. בעד חן נשים היחה אשה אחת פשוחה שבנם חלים לא ידעה לומר, ובשמעה הבבירות והשלות, אחרה ריבונו של עולם – הרי אחה אבינו. בניך מחבנים לפניך ברבחות שלים. אני יש לי חבשה ילדים וכשאים מחלים לבעיך איני יכולה לסבול, והקב"ה שים לך כל כך הרבה ילדים הרי בם גם יהיה לך "לב אבן של חחרי בעיך אחה לעבות להם, אבא שבשמים, עבה לילדיך."

פיפור אחה לעבות להם, אבא שבשמים, עבה לילדיך."

פיפור בריבים לא רק לפמיך אלא לקלם בפניפות. בכלל צריך להיות אחרון רשמיין, אחריים פיפור מקום, ומחי נקרא פשומים – כאשר מחפשיה נחנת הרגשה פנימית. פיפור זה אפשר לנו עד כמה מלה של יהודי מפשיה, עד כמה פרק חלים יקר. יהודי כשחוא יושב אפילו בקצה השלם בבלה של חחרה או חלים ביכלחו לפחות צינחות הפרנסה לכלל ישראל.

(ליקוטי דיבורים לאדמו"ר חרייץ)

והמזימה נכשלה

בשנת חרס"ד שבינה אבל היהודים ברוסיה בשם "שנת הרמים של פוגרומים נגד היהודים", ידוע נרולי ישראל – עסקני הבלל – חחת מנחיגחו של הרבי מוה"ש מליובאוויטש על "מחשבת המן" עם חבניות הנזירות, והחליטו פה אחד לפנות לכלל ישראל שבכל חחי הבבסיות חבחי מרפשות, ישיבות, חדרים וחלמודי חורה שיבידו את שלושת הפרקים חחלים כ' כ"ב ס"ם.

בשנת חרס"ו לאחר השנה הידועה – 1905 החחילו הפוגרומים היזדעים ברוסיה.

כשגודלי ישראל – עסקני הבלל – ובראשם אבי נ"ע חבונה לאדמו"ר מהר"ב חבאן ר' חיים מב־ריסק נ"ע באו לפנותו והחודיעו למחשבת המן של השר ראן סטולישין, שופיא פקודה שבמשך חקיק, ישנים ב־116 עיירות, פוגרומים נגד היהודים, החליטו כולם פה אחד לפנות לכלל ישראל שבכל חבחי כנסיות חבחי מרפשות, ישיבות, חדרים, חלמודי חורה, שיבידו את שלושת הפרקים בחחלים – כ' כ"ב ס"ם.

אכידת החלים־האבידה אם מחשבת המן עם החבניות של הגזירות והיזות.

כן יאבדו כל אויבך ה'.

מחערות אדמו"רים ומסורים